

Elia – Nummer Eén

De Eerste en de Laatste

Jeff Pippenger

2023-07-31

De slotverklaring van het Oude Testament houdt de belofte in dat de profeet Elia zal verschijnen met een boodschap vóór de grote en geduchte dag des Heeren.

Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des HEEREN komt. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla. Maleachi 4:5, 6.

De Bijbel maakt duidelijk dat „de grote en geduchte dag des HEEREN”, of de „vloek” waarmee God „de aarde slaat”, ook symbolisch wordt voorgesteld als „de zeven laatste plagen” of „de toorn van God” in het boek Openbaring. Hoofdstuk vijftien van Openbaring introduceert het profetische decor dat leidt tot het uitgieten van de grote en geduchte zeven laatste plagen van hoofdstuk zestien.

En ik zag een ander teken in de hemel, groot en wonderbaarlijk: zeven engelen met de zeven laatste plagen; want daarin wordt de toorn van God voleindigd.

En ik zag als het ware een glazen zee, met vuur vermengd; en hen die de overwinning behaald hadden over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de harpen Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de dienstknecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaarlijk zijn Uw werken, Heere God Almachtig; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen. Wie zou U niet vrezen, o Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? want Gij alleen zijt heilig; want alle volken zullen komen en voor U aanbidden; want Uw oordelen zijn openbaar geworden.

En daarna zag ik, en zie, de tempel van de tabernakel van het getuigenis in de hemel werd geopend. En de zeven engelen kwamen uit de tempel, hebbende de zeven plagen, bekleed met zuiver en wit linnen, en om hun borst omgord met gouden gordels. En een van de vier dieren gaf aan de zeven engelen zeven gouden schalen, vol van de toorn van God, die leeft in alle eeuwigheid. En de tempel werd vervuld met rook vanwege de heerlijkheid van God en vanwege Zijn kracht; en niemand kon de tempel binnengaan, totdat de zeven plagen van de zeven engelen vervuld waren. Openbaring 15:1–8.

De reden dat „niemand de tempel kon binnengaan, totdat de zeven plagen van de zeven engelen voleindigd waren”, is dat de gelegenheid om het heil te verwerven wordt afgesloten wanneer de tempel in hoofdstuk vijftien met rook vervuld is. De proeftijd die de mensheid gegeven was om zich te bekeren en heil te vinden, is dan voorbij. Wanneer dat tijdstip is aangebroken, wordt „de grote en geduchte dag des HEEREN”, die Johannes „de zeven laatste plagen” noemt, uitgieten voorafgaand aan Christus' wederkomst. Maleachi noemde die dag „geducht”, en Jesaja duidt die

aan als Gods „vreemde daad”.

Want de Heere zal opstaan zoals op de berg Perazim; Hij zal vertoornd zijn zoals in het dal van Gibeon, om Zijn werk te doen, Zijn vreemde werk, en om Zijn daad tot stand te brengen, Zijn vreemde daad. Nu dan, wees geen spotters, opdat uw banden niet versterkt worden; want ik heb van de Heere, de HEERE der heerscharen, gehoord van een verdelging, ja, een die over de ganse aarde vast besloten is. Jesaja 28:21, 22.

Hoewel Gods „vreemde werk” „de gehele aarde” omvat, maakt de Inspiratie duidelijk dat de uitstorting van de plagen in verband staat met de opstand van één natie.

“Vreemde naties zullen het voorbeeld van de Verenigde Staten volgen. Hoewel zij vooropgaat, zal toch dezelfde crisis over ons volk komen in alle delen van de wereld.” Testimonies, deel 6, 395.

„Wanneer Amerika, het land van godsdienstvrijheid, zich met het pausdom zal verenigen in het dwingen van het geweten en het verplichten van mensen de valse sabbat te eren, zullen de volken van ieder land op de gehele aardbol ertoe worden gebracht haar voorbeeld te volgen.” Testimonies, deel 6, 18.

Elke natie zal de beker van haar proeftijd vullen, maar de „oordelen van God” die zuster White aanduidt als „nationale ondergang”, „de tijd van Gods verwoestende oordelen”, zoals zij ook de geschiedenis noemt die begint bij de zondagswet in de Verenigde Staten, zijn niet de zeven laatste plagen.

„Er komt een tijd waarin de wet van God in ons land in bijzondere zin buiten werking zal worden gesteld. De machthebbers van onze natie zullen door wetgevende maatregelen de zondagswet afdwingen, en aldus zal Gods volk in groot gevaar worden gebracht. Wanneer onze natie in haar wetgevende vergaderingen wetten zal uitvaardigen om de gewetens van mensen te binden ten aanzien van hun godsdienstige voorrechten, door de zondagsviering af te dwingen en onderdrukkende macht uit te oefenen tegen hen die de sabbat van de zevende dag onderhouden, dan zal de wet van God, voor alle praktische doeleinden, in ons land buiten werking worden gesteld; en op nationale afvalligheid zal nationale ondergang volgen.” Review and Herald, 18 december 1888.

De oordelen van God, die Zuster White aanduidt als „nationale ondergang”, beginnen bij de nationale zondagswet en markeren het begin van Gods „vreemde daad”, hoewel Gods vreemde daad meer specifiek de zeven laatste plagen betreft. Een vollediger beeld van Gods vreemde daad verschijnt wanneer de verlossing uit Egypte wordt toegevoegd aan de lijn van Gods uitvoerende oordelen. De Egyptische plagen, hoewel zij tien in getal waren, waren verdeeld. De eerste drie werden onderscheiden van de laatste zeven. Zo wijst de verlossing uit Egypte op een tijdsperiode, voorgesteld door de eerste drie plagen, die begint met de nationale ondergang van de Verenigde Staten en voortduurt totdat Michaël opstaat en de menselijke genadetijd sluit.

“Gods oordelen zullen komen over hen die trachten Zijn volk te onderdrukken en te verdelgen. Zijn langdurige lankmoedigheid jegens de goddelozen sterkt de mensen in de overtreding, maar hun bestraffing is niettemin zeker en verschrikkelijk, juist omdat zij zo lang wordt

uitgesteld. ‘De Heere zal opstaan zoals op de berg Perazim, Hij zal verolgen zijn zoals in het dal van Gibeon, om Zijn werk te doen, Zijn wonderlijk werk; en om Zijn daad tot stand te brengen, Zijn wonderlijke daad.’ Jesaja 28:21. Voor onze barmhartige God is de daad van bestraffing een wonderlijke daad. ‘Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze.’ Ezechiël 33:11. De Heere is ‘barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en waarheid, ... Die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft.’ Toch zal Hij ‘de schuldige geenszins onschuldig houden.’ ‘De Heere is lankmoedig en groot van kracht, maar Hij zal de goddeloze geenszins onschuldig houden.’ Exodus 34:6, 7; Nahum 1:3. Door ontzagwekkende daden van gerechtigheid zal Hij het gezag van Zijn vertrapte wet handhaven. De gestrengheid van de vergelding die de overtreder wacht, kan worden afgemeten aan de terughoudendheid van de Heere om gerechtigheid te oefenen. Het volk dat Hij lang verdraagt, en dat Hij niet zal slaan totdat het de maat van zijn ongerechtigheid in Gods boek heeft volgemaakt, zal ten slotte de beker van de toorn drinken, ongemengd met barmhartigheid.”

„Wanneer Christus Zijn voorbede in het heiligdom beëindigt, zal de ongemengde toorn, aangekondigd tegen hen die het beest en zijn beeld aanbidden en zijn merkteken ontvangen (Openbaring 14:9, 10), worden uitgestort. De plagen over Egypte, toen God op het punt stond Israël te verlossen, waren van overeenkomstige aard als die nog vreselijker en omvangrijker oordelen die over de wereld zullen komen vlak vóór de uiteindelijke verlossing van Gods volk. De ziener zegt bij de beschrijving van deze ontzagwekkende plagen: ‘En er kwam een kwaadaardige en pijnlijke zweer aan de mensen die het merkteken van het beest hadden, en aan hen die zijn beeld aanbaden.’ De zee ‘werd als het bloed van een dode; en alle levende wezens in de zee stierven.’ En ‘de rivieren en de waterbronnen ... werden bloed.’ Hoe vreselijk deze slagen ook zijn, Gods rechtvaardigheid wordt daardoor ten volle gerechtvaardigd. De engel van God verklaart: ‘Rechtvaardig bent U, Heere, ... omdat U aldus geoordeeld hebt. Want zij hebben het bloed van heiligen en profeten vergoten, en U hebt hun bloed te drinken gegeven; want zij zijn het waard.’ Openbaring 16:2–6. Door Gods volk ter dood te veroordelen, hebben zij zich evenzeer schuldig gemaakt aan hun bloed, alsof dit door hun eigen handen vergoten was. Op dezelfde wijze verklaarde Christus de Joden van Zijn tijd schuldig aan al het bloed van heilige mannen dat vergoten was sinds de dagen van Abel; want zij bezaten dezelfde geest en trachtten hetzelfde werk te doen als deze moordenaars van de profeten.”

“In de daaropvolgende plaag wordt de zon macht gegeven ‘de mensen met vuur te verzengen. En de mensen werden verzengd door grote hitte.’ Verzen 8, 9. De profeten beschrijven aldus de toestand van de aarde in deze ontzagwekkende tijd: ‘Het land treurt; ... want de oogst van het veld is vergaan.... Alle bomen van het veld zijn verdord, want de blijdschap is verdord weg van de mensenkinderen.’ ‘Het zaad is verrot onder zijn kluiten, de voorraadschuren zijn verwoest.... Hoe zuchten de dieren! de kudden runderen zijn radeloos, omdat zij geen weide hebben.... De waterstromen zijn uitgedroogd, en het vuur heeft de weiden van de woestijn verteerd.’ ‘De gezangen van de tempel zullen op die dag gejammer zijn, spreekt de Heere HEERE; op iedere plaats zullen vele dode lichamen zijn; men zal ze in stilte wegwerpen.’ Joël 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.

“Deze plagen zijn niet universeel, anders zouden de bewoners der aarde geheel worden uitgeroeid. Toch zullen zij de verschrikkelijkste geselslagen zijn die stervelingen ooit hebben gekend. Alle oordelen over de mensen zijn, vóór het einde van de genadetijd, met barmhartigheid vermengd geweest. Het smekende bloed van Christus heeft de zondaar ervoor behoed de volle maat van zijn schuld te ontvangen; maar in het eindgericht wordt de toorn uitgestort, onvermengd met barmhartigheid.

“In die dag zullen menigten verlangen naar de beschutting van Gods barmhartigheid, die zij zo lang hebben veracht. ‘Zie, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om de woorden des HEEREN te horen: en zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden zelfs tot het oosten; zij zullen heen en weer lopen om het woord des HEEREN te zoeken, en zullen het niet vinden.’ Amos 8:11, 12.” De Grote Strijd, 627–629.

In de voorgaande passage stond: “De natie jegens welke Hij lankmoedig is, en die Hij niet zal slaan voordat zij in Gods boekhouding de maat van haar ongerechtigheid vol heeft gemaakt, zal ten slotte de beker van toorn drinken, ongemengd met barmhartigheid.” Zij schreef ook in dezelfde alinea: “De plagen over Egypte, toen God op het punt stond Israël te verlossen, waren van gelijke aard als die nog verschrikkelijker en omvangrijker oordelen die over de wereld zullen komen vlak vóór de uiteindelijke verlossing van Gods volk.” De natie (de Verenigde Staten) die “de maat van ongerechtigheid” volmaakt, zal plagen ondergaan die gelijksoortig zijn aan de tien plagen in Egypte.

De plagen van Egypte waren in twee perioden verdeeld. De eerste drie plagen troffen iedereen, maar de laatste zeven plagen troffen alleen de Egyptenaren.

En Ik zal te dien dage het land Gosen afzonderen, waar Mijn volk woont, zodat daar geen zwermen vliegen zullen zijn; opdat gij moogt weten dat Ik de HEERE ben, in het midden der aarde. Exodus 8:22.

De eerste drie plagen in Egypte troffen overal, maar Gosen, waar de Hebreëen woonden, ontving de zeven laatste plagen van Egypte niet. De Verenigde Staten zijn de natie die bij de zondagswet de maat van haar ongerechtigheid vol maakt. Op dat punt wordt nationale afval gevolgd door nationaal verderf, maar de oordelen die nationaal verderf teweegbrengen, zijn met barmhartigheid vermengd totdat Michaël opstaat en de genadetijd voor heel de mensheid wordt gesloten. Bij de zondagswet in de Verenigde Staten zal de meerderheid van hen die nu belijden sabbatshouders te zijn, zich buigen voor de bestaande machten en het merkteken van het beest aannemen. Op dat moment wordt de kwestie van de zondagswet een geestelijke toets voor hen die buiten het adventisme hebben gestaan. Vanaf de zondagswet in de Verenigde Staten totdat Michaël opstaat, vindt de grote inzameling van arbeiders van het elfde uur plaats, maar de deur is reeds gesloten voor hen die verantwoordelijk worden gehouden voor het licht van de sabbat van de zevende dag vóór de zondagswet.

“Meer en meer, naarmate de dagen verstrijken, wordt het duidelijk dat Gods oordelen in de wereld zijn. Door vuur en vloed en aardbeving waarschuwt Hij de inwoners van deze aarde

voor Zijn nabije komst. De tijd nadert waarin de grote crisis in de geschiedenis van de wereld zal zijn aangebroken, wanneer elke handeling in Gods regering met intense belangstelling en onuitsprekelijke vrees zal worden gadeslagen. In snelle opeenvolging zullen Gods oordelen elkaar opvolgen—vuur en vloed en aardbeving, met oorlog en bloedvergieten.

„O, dat het volk toch de tijd van zijn bezoeking mocht kennen! Er zijn velen die de beproevende waarheid voor deze tijd nog niet hebben gehoord. Er zijn velen met wie de Geest van God worstelt. De tijd van Gods vernietigende oordelen is de tijd van genade voor hen die geen gelegenheid hebben gehad te leren wat waarheid is. Teder zal de Heere op hen neerzien. Zijn hart van barmhartigheid is bewogen; Zijn hand is nog steeds uitgestrekt om te redden, terwijl de deur gesloten is voor hen die niet wilden binnengaan.

“De barmhartigheid van God wordt geopenbaard in Zijn lankmoedige verdraagzaamheid. Hij houdt Zijn oordelen terug en wacht totdat de waarschuwingsboodschap aan allen is verkondigd. O, indien ons volk de verantwoordelijkheid zou gevoelen die op hen rust om de laatste boodschap van genade aan de wereld te brengen, welk een wonderbaar werk zou er verricht worden!” Testimonies, deel 9, 97.

In de voorafgaande passage stelde zij vast dat „de tijd van Gods vernietigende oordelen de tijd van genade is voor hen die geen gelegenheid hebben gehad te leren wat waarheid is.” In de volgende passage verwijst zij naar die tijdsperiode als „de tijd van benauwdheid.”

„Ik zag dat de heilige sabbat de scheidsmuur is en zal zijn tussen het ware Israël Gods en de ongelovigen; en dat de sabbat de grote kwestie is om de harten van Gods dierbare wachtende heiligen te verenigen. En indien iemand geloofde, en de sabbat hield, en de zegen ontving die daarmee gepaard gaat, en die daarna opgaf en het heilige gebod overtrad, dan zouden zij voor zichzelf de poorten van de Heilige Stad sluiten, even zeker als er een God is die in de hemel daarboven regeert. Ik zag dat God kinderen had die de sabbat niet zien en niet houden. Zij hadden het licht daarover niet verworpen. En bij het begin van de tijd der benauwdheid werden wij vervuld met de Heilige Geest toen wij uitgingen en de sabbat vollediger verkondigden. Dit verbitterde de kerk en de naam-Adventisten, daar zij de sabbatswaarheid niet konden weerleggen. En in die tijd zagen Gods uitverkorenen allen duidelijk dat wij de waarheid hadden, en zij kwamen uit en verdroegen de vervolging met ons.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Hoewel enigszins gewijzigd, is dezelfde zojuist aangehaalde passage te vinden in het boek Early Writings. In dat boek voegt zij commentaar toe op haar uitspraak over „de tijd der benauwdheid”. A Word to the Little Flock was de eerste publicatie van de teleurgestelde, getrouwe Millerieten na de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844, en tientallen jaren later, toen redacteurs gedeelten van dat pamflet gebruikten om die in het boek Early Writings op te nemen, verduidelijkten zij dat „de tijd der benauwdheid” waarnaar verwezen werd niet de zeven laatste plagen was, want wanneer de zeven laatste plagen worden uitgedoten, is er geen barmhartigheid met de oordelen vermengd.

„1. Op bladzijde 33 wordt het volgende gegeven: ‘Ik zag dat de heilige sabbat de scheidsmuur is en zal zijn tussen het ware Israël Gods en de ongelovigen; en dat de sabbat de grote kwestie

is om de harten van Gods dierbare, wachtende heiligen te verenigen. Ik zag dat God kinderen had die de sabbat niet zien en niet houden. Zij hebben het licht daarover niet verworpen. En bij het begin van de tijd der benauwdheid werden wij vervuld met de Heilige Geest toen wij uitgingen en de sabbat vollediger verkondigden.”

“Dit gezicht werd gegeven in 1847, toen er slechts zeer weinigen onder de Adventbroeders waren die de sabbat onderhielden, en van dezen meenden slechts weinigen dat de onderhouding daarvan van voldoende belang was om een scheidslijn te trekken tussen het volk van God en de ongelovigen. Nu begint de vervulling van dat gezicht zichtbaar te worden. ‘Het begin van die tijd der benauwdheid,’ hier vermeld, heeft geen betrekking op de tijd waarin de plagen zullen beginnen te worden uitgegoten, maar op een korte periode vlak voordat zij worden uitgegoten, terwijl Christus in het heiligdom is. In die tijd, terwijl het werk der zaligheid wordt voltooid, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen vertoornd zijn, maar in bedwang gehouden worden om het werk van de derde engel niet te verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van het aangezicht des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel en de heiligen voor te bereiden om stand te houden in de periode waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

Bij de zondagswet in de Verenigde Staten zal op de nationale afval nationale ondergang volgen. Bij die zondagswet zal het adventisme in de Verenigde Staten in twee klassen worden verdeeld; de ene zal het merkteken van het beest ontvangen, de andere het zegel van God. De nationale ondergang van de Verenigde Staten wordt voorgesteld door de eerste drie plagen van Egypte. Die oordelen gaan voort tot aan het einde van de menselijke genadetijd; daarna worden de zeven laatste plagen, die niet met barmhartigheid vermengd zijn, uitgegoten.

Mijn punt betreft minder de profetische geschiedenis van Egypte en meer het feit dat Ellen White Egypte aanduidt als het symbool van de natie die de gehele wereld dwingt het merkteken van het beest te ontvangen; want door dit te doen gebruikt zij het begin om het einde te illustreren, hetgeen de profetische signatuur van Jezus is als de Alfa en de Omega. In het verhaal van de Uittocht, wanneer de Heere een verbond aangaat met het oude Israëel, stelt Hij Zichzelf voor met een nieuwe naam.

Toen zei de HEERE tot Mozes: Nu zult gij zien wat Ik Farao doen zal; want door een sterke hand zal hij hen laten gaan, ja, door een sterke hand zal hij hen uit zijn land verdrijven.

En God sprak tot Mozes en zei tot hem: Ik ben de HEERE. En Ik ben aan Abraham, aan Izak en aan Jakob verschenen als God de Almachtige, maar onder Mijn naam JEHOVAH was Ik hun niet bekend.

En Ik heb ook mijn verbond met hen opgericht, om hun het land Kanaän te geven, het land van hun vreemdelingschap, waarin zij vreemdelingen waren. En Ik heb ook het gekerm van de kinderen Israëls gehoord, die de Egyptenaren in slavernij houden; en Ik heb mijn verbond gedacht. Daarom, zeg tot de kinderen Israëls: Ik ben de HEERE, en Ik zal u uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren, en Ik zal u verlossen uit hun slavernij, en Ik zal u verlossen met uitgestrekte arm en met grote gericht. En Ik zal u Mij tot een volk aannemen, en Ik zal u tot

een God zijn; en gij zult weten dat Ik de HEERE, uw God, ben, Die u uitleidt van onder de lasten der Egyptenaren. En Ik zal u brengen in het land, aangaande hetwelk Ik gezworen heb het aan Abraham, aan Izak en aan Jakob te geven; en Ik zal het u geven tot een erfdeel: Ik ben de HEERE.

En Mozes sprak aldus tot de kinderen Israëls; maar zij luisterden niet naar Mozes, vanwege benauwdheid des geestes en vanwege de harde slavernij. Exodus 6:1–9.

De Heer identificeert Mozes hier als de vertegenwoordiger van Zijn verbond, evenals Jakob, Isaak en Abraham dat waren. Tot aan de geschiedenis van Mozes was de naam JEHOVAH aan Abraham en zijn nakomelingen onbekend, en in de geschiedenis van de vernieuwing van Abrahams verbond, toen de Hebreëen uit de Egyptische slavernij zouden worden bevrijd, introduceert de Heer een nieuwe openbaring van Zijn karakter, want een naam vertegenwoordigt profetisch het karakter. Toen Abram met de Heer in het verbond trad, veranderde de Heer zijn naam in Abraham. Aan het begin van de profetie van de Egyptische slavernij werd de naam van de menselijke vertegenwoordiger van het verbond veranderd, en aan het einde van die profetie voerde God voor Zichzelf een nieuwe naam in.

Abram trad in hoofdstuk vijftien in het verbond en daar werd de profetie van de Egyptische slavernij gedurende vierhonderd jaar uiteengezet. In hoofdstuk zeventien werd Abram de rite van de besnijdenis gegeven en werden zijn naam en die van Sara veranderd.

Vierhonderd jaar later werd Mozes verwekt om Abrahams profetie van vierhonderd jaar te vervullen. Abraham, Isaak, Jakob en Mozes vertegenwoordigen allen de honderdvierenveertigduizend die in de laatste dagen in verbond treden met de Heer.

‘In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zal Gods verbond met zijn gebodenonderhoudende volk worden vernieuwd.’ Review and Herald, 26 februari 1914.

De scheiding van de sabbathhouders die het merkteken van het beest aannemen van de sabbathhouders die het zegel van God ontvangen, wordt voltrokken bij de zondagswet. Deze scheiding wordt voorgesteld in de gelijkenis van de tien maagden.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk.” The Great Controversy, 393.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde van de tijd tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

De gelijkenis werd vervuld op 22 oktober 1844, toen de wijze en dwaze maagden in de Milleritische geschiedenis van elkaar werden gescheiden. Het begin van het adventisme vertegenwoordigt het einde van het adventisme, en de scheiding aan het einde is een vervulling van de gelijkenis van de tien maagden, en de scheiding aan het einde wordt teweeggebracht door de zondagswet.

“Opnieuw leren deze gelijkenissen dat er na het oordeel geen genadetijd meer zal zijn. Wanneer het werk van het evangelie is voltooid, volgt onmiddellijk de scheiding tussen de goeden en de bozen, en het lot van iedere klasse is voor eeuwig vastgesteld.” Lessen uit het leven van alledag, 123.

De gelijkenis van de tien maagden maakt duidelijk dat het de wijze maagden binnen het adventisme zijn die het zegel van God ontvangen, en dat het de dwaze maagden binnen het adventisme zijn die bij de zondagswet in de Verenigde Staten het merkteken van het beest ontvangen. De dwaze maagden worden ook voorgesteld als Laodiceeërs.

„De toestand van de Gemeente, voorgesteld door de dwaze maagden, wordt ook aangeduid als de Laodicese toestand.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

In de laatste dagen, wanneer God Zijn verbond met Zijn geboden onderhoudende volk vernieuwt, zal God een nieuwe naam van Zichzelf openbaren, zoals Hij deed toen Hij het verbond vernieuwde in de tijd van Mozes. De toestand van de dwaze maagden is dat zij geen olie hebben, en de toestand van de Laodiceeërs is dat zij te blind zijn om te zien dat zij geen olie hebben. Het is duidelijk dat, als de dwaze maagden Laodiceeërs zijn, de wijze maagden dan Filadelfiërs zijn.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Filadelfia: Dit zegt Hij die heilig is, die waarachtig is, die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken. Zie, Ik heb voor u een geopende deur gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt weinig kracht, en gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend.

Zie, Ik zal hen geven uit de synagoge van de satan, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen; zie, Ik zal maken dat zij komen en zich neerwerpen aan uw voeten, en erkennen dat Ik u heb liefgehad. Omdat gij het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal om hen te beproeven die op de aarde wonen.

Zie, Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Wie overwint, hem zal Ik maken tot een pilaar in de tempel van mijn God, en hij zal daaruit geenszins meer uitgaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van mijn God, en de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat nederdaalt uit de hemel van mijn God; en Ik zal op hem mijn nieuwe naam schrijven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:7–13.

De Filadelfiërs vertegenwoordigen de honderd vierenveertigduizend, en hun wordt beloofd dat God Zijn nieuwe naam op hen zal schrijven. Wanneer de Heer een verbond aangaat met de honderd vierenveertigduizend, zal Hij een nieuwe naam van Zichzelf openbaren. Tot Abraham zei de Heer dat Hij God de Almachtige was.

Toen Abram negenennegentig jaar oud was, verscheen de HEERE aan Abram en zei tot hem: Ik ben God, de Almachtige; wandel voor Mijn aangezicht en wees oprecht. En Ik zal Mijn verbond stellen tussen Mij en u, en Ik zal u uitermate talrijk maken. Toen wierp Abram zich met het gezicht ter aarde, en God sprak met hem, zeggende: Wat Mij aangaat, zie, Mijn verbond is met u, en u zult vader van vele volken worden. Uw naam zal voortaan niet meer

Abram genoemd worden, maar uw naam zal Abraham zijn; want Ik heb u tot een vader van vele volken gemaakt. Genesis 17:1–5.

Toen de Heer voor het eerst met een uitverkoren volk een verbond aanging in de tijd van Abraham, openbaarde Hij Zichzelf als de almachtige God. Toen Hij Zijn verbondsverhouding in de tijd van Mozes verder uitbouwde, maakte Hij Zich voor het eerst bekend als JEHOVAH. Toen Jezus kwam om het verbond met velen te bevestigen gedurende één week, voerde Hij een nieuwe naam van God in die in het Oude Testament slechts éénmaal was uitgesproken, en wel door een Babyloniër.

Toen was koning Nebukadnezar verbijsterd, en hij stond haastig op, sprak en zei tot zijn raadslieden: Hebben wij niet drie mannen gebonden in het midden van het vuur geworpen? Zij antwoordden en zeiden tot de koning: Zeker, o koning. Hij antwoordde en zei: Zie, ik zie vier mannen los, wandelend in het midden van het vuur, en zij hebben geen letsel; en de gedaante van de vierde is als die van de Zoon van God. Daniël 3:24, 25.

Het is zeer gemakkelijk vast te stellen dat hoofdstuk drie van Daniël de zondagswet in de Verenigde Staten aanduidt. In Daniël drie vertegenwoordigen Sadrach, Mesach en Abednego de honderdvierenvijftigduizend. De honderdvierenvijftigduizend zijn degenen die het verbond voor de laatste maal vernieuwen. In Daniël drie zien wij een profetische illustratie van de geschiedenis van de zondagswet en van de late regen. Christus was en zal in het vuur van de vervolging zijn met zijn drie getrouwen, die niet alleen de honderdvierenvijftigduizend vertegenwoordigen, maar ook de boodschappen van de drie engelen. In het vuur, dat de crisis van de zondagswet uitbeeldt, wordt Hij aangeduid met een van zijn namen, en het is een naam die pas in de geschiedenis zou worden ingevoerd toen Christus kwam als de Zoon van God. In de illustratie van hoofdstuk drie zien wij hen die aan het einde van de wereld het verbond vernieuwen, in wisselwerking met Christus tijdens de laatste crisis, en Hij heeft een naam die niemand kende.

Voordat ik al te ver afwijk van onze beschouwing van de Egyptische bevrijding als voorstelling van de zondagswet in de Verenigde Staten, dienen wij ons eraan te herinneren dat er vóór het begin van de eerste van de tien plagen in Egypte een werkelijke sabbatsagitatie was.

En Farao zei: Zie, het volk des lands is nu talrijk, en gij doet hen rusten van hun lasten. Daarom gebod Farao nog diezelfde dag de drijvers van het volk en hun opzichters, zeggende: Gij zult het volk geen stro meer geven om tichelstenen te maken, zoals tevoren; laten zij zelf heengaan en stro voor zich verzamelen. Maar het getal der tichelstenen dat zij tevoren maakten, zult gij hun opleggen; gij zult daarvan niets verminderen, want zij zijn ledig; daarom roepen zij en zeggen: Laat ons heengaan en aan onze God offeren. Men legde zwaardere arbeid op die mannen, opdat zij daarin arbeiden en geen acht slaan op valse woorden. Toen gingen de drijvers van het volk en hun opzichters uit en spraken tot het volk, zeggende: Zo zegt Farao: Ik zal u geen stro geven. Gaat heen, haalt gijzelf stro waar gij het kunt vinden; nochtans zal niets van uw arbeid verminderd worden. Toen werd het volk verspreid over het gehele land Egypte om stoppelen te verzamelen in plaats van stro. En de drijvers dreven hen aan en zeiden: Volbrengt uw werk, uw dagtaak, zoals toen er stro was. En de opzichters van de kinderen Israëls, die de drijvers van Farao over hen aangesteld hadden, werden geslagen, en men eiste van hen: Waarom hebt gij uw vastgestelde taak in het maken van tichelstenen gisteren en

heden niet volbracht, zoals tevoren? Toen kwamen de opzichters van de kinderen Israëls en riepen tot Farao, zeggende: Waarom handelt gij aldus met uw dienaren? Aan uw dienaren wordt geen stro gegeven, en toch zegt men tot ons: Maakt tichelstenen; en zie, uw dienaren worden geslagen, terwijl de schuld bij uw eigen volk ligt. Maar hij zei: Ledig zijt gij, ledig zijt gij; daarom zegt gij: Laat ons heengaan en de HEERE offer brengen. Gaat dan nu heen, werkt; want stro zal u niet gegeven worden, en toch zult gij het vastgestelde getal tichelstenen leveren. Toen zagen de opzichters van de kinderen Israëls dat zij er slecht aan toe waren, nadat men gezegd had: Gij zult niets verminderen van uw tichelstenen, van uw dagelijkse taak. Exodus 5:5–19.

Vóór de zondagswet zal er een toenemende onrust ontstaan tegen hen die de sabbat van de zevende dag houden, evenals dit het geval was in de aanloop naar de Egyptische plagen. Mozes was degene die zowel door de Egyptenaren als door de Hebreëen werd aangewezen als degene die al die moeilijkheden veroorzaakte, zoals Achab Elia beschuldigde.

En het geschiedde, toen Achab Elia zag, dat Achab tot hem zei: Zijt gij het, die Israël in beroering brengt? En hij antwoordde: Ik heb Israël niet in beroering gebracht; maar gij, en het huis van uw vader, doordat gij de geboden des HEEREN hebt verlaten en de Baäls zijt nagevolgd. 1 Koningen 18:17, 18.

Het verhaal van Mozes illustreert de geschiedenis van de zondagswet en het verhaal van Elia illustreert de geschiedenis van de zondagswet. Samen, of afzonderlijk, zijn Mozes en Elia symbolen. Bij de verheerlijking van Christus vertegenwoordigden zij samen de honderd vierenveertigduizend die niet sterven en hen die in de Heere sterven. Mozes werd opgewekt, Elia is nooit gestorven. Zij zijn ook de twee profeten die de kwellers van het volk zijn in Openbaring elf. Veel waarheid wordt door Mozes en Elia als symbolen voorgesteld, en wij hopen daarop later terug te komen.

Zie, Ik zal u de profeet Elia zenden, voordat de grote en geduchte dag des Heeren komt. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla. Maleachi 4:5, 6.

Vlak voordat de genadetijd voor de mensheid ten einde loopt, zal „Elia, de profeet” verschijnen met een bijzondere boodschap die „het hart der vaderen tot de kinderen, en het hart der kinderen tot hun vaderen” keert. De profeten getuigen allen van het einde van de wereld, en zij zijn het allen met elkaar eens.

En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen. Want God is niet een God van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten der heiligen. 1 Korinthiërs 14:32, 33.

Elia's boodschap komt vlak vóór de grote en geduchte dag van de Heere; daarom is zij precies dezelfde bijzondere boodschap in het boek Openbaring, die wordt voorgesteld als „de Openbaring van Jezus Christus”. Wanneer „de tijd nabij is”, toont Elia's bijzondere boodschap Gods „dienstknechten hetgeen weldra moet geschieden”.

De Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden; en Hij heeft die door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven aan Zijn dienstknecht Johannes, die getuigenis heeft afgelegd van het woord van God en van het getuigenis van Jezus Christus, en van alles wat hij gezien heeft. Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:1–3.

Merk op dat wanneer Maleachi Elia als symbool gebruikt, hij een rechtstreekse verwijzing naar het onderhouden van de geboden opneemt.

Gedenkt de wet van Mozes, Mijn knecht, die Ik hem op Horeb geboden heb voor geheel Israël, met de inzettingen en verordeningen. Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des HEEREN komt. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla. Maleachi 4:4–6.

Deze drie verzen zijn de laatste van het Oude Testament en bevatten zowel de laatste belofte van het Oude Testament als een nadrukkelijke beklemtoning van het onderhouden van de tien geboden. Er zijn zeven „zaligsprekingen” in het boek Openbaring, en de laatste daarvan is een zegening over hen die de tien geboden onderhouden.

Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste. Zalig zijn zij die Zijn geboden doen, opdat zij recht mogen hebben op de boom des levens en door de poorten de stad mogen binnengaan. Openbaring 22:13, 14.

De laatste belofte in het Oude Testament gebiedt ons de tien geboden te „gedenken”, maar juist daardoor legt zij nadruk op dat ene gebod waarin het bevel voorkomt om te „gedenken”.

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN, uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling die binnen uw poorten is. Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HEERE de sabbatdag en heiligde die. Exodus 20:8–11.

De laatste belofte in zowel het Oude als het Nieuwe Testament legt nadruk op de geboden van God, met bijzondere nadruk op de sabbat van de zevende dag. Maleachi zegt dat men zich moet „herinneren”, en Johannes deelt ons mee dat u gezegend bent wanneer u dat doet. De sabbat van de zevende dag gedenkt Gods schepping en Zijn scheppende macht. De sabbat wordt in de laatste dagen van de geschiedenis der aarde ook het punt van controverse. Wanneer Johannes de „zaligheid” vastlegt over hen die Zijn geboden doen, legt hij eenvoudig vast wat Jezus, de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste, heeft verkondigd. Daarom heeft de laatste belofte van het Nieuwe Testament betrekking op de sabbat van de zevende dag en ook op de eigenschap van goddelijkheid die het einde door het begin identificeert.

De eerste waarheid die in Genesis wordt genoemd, dat begin(nen) betekent, duidt de Schepper, de schepping en een bijzondere nadruk op de sabbat aan. Tezamen genomen benadrukken, regel op regel, het begin van het Oude Testament en het einde van zowel het Oude als het Nieuwe Testament God als de Schepper, de Tien Geboden, het sabbatsgebod, en dat Jezus het begin en het einde is.

Elia, de profeet, wordt door Maleachi gebruikt als symbool in de laatste belofte van het Oude Testament, en hij was de profeet die Izebel en Achab tegemoettrad. Het boek Openbaring gebruikt Izebel als symbool van het pausdom en tien koningen als symbool van de Verenigde Naties. Elia's confrontatie met Achab en Izebel vertegenwoordigt de confrontatie van de honderd vierenveertigduizend met de Verenigde Naties, gemachtigd door de Verenigde Staten en aangestuurd door het pausdom. Als koning van de tien noordelijke stammen van Israël vertegenwoordigde Achab de heersende macht over tien stammen, en typificeerde aldus de Verenigde Staten (Achab), die de Verenigde Naties (tien stammen of tien koningen in Openbaring zeventien) macht verlenen om ten behoeve van het pausdom (Izebel) de vervolging van sabbatsvierders uit te voeren. Wanneer Maleachi Elia gebruikt om een boodschap te vertegenwoordigen die komt vóór de grote en geduchte dag van de HEERE, vertegenwoordigt Elia hen die door het moderne Rome (de draak, het beest en de valse profeet) worden vervolgd, zoals hij door Izebel werd vervolgd gedurende drieënhalf jaar. Door de sabbat te benadrukken met het gebruik van het woord „gedenk” in Maleachi 4:4, voegt Maleachi de zondagswetcrisis toe aan het profetische scenario dat door hem wordt uitgebeeld.

Er moet nog veel meer worden toegevoegd aan de beschouwing van de waarheden die worden overgebracht door het begin van het Oude Testament te vergelijken met het einde van het Oude Testament, en vervolgens het begin van de Bijbel te vergelijken met het einde van de Bijbel. In Genesis hebben wij de Schepper, de schepping en de sabbat die de schepping gedenkt. In Maleachi hebben wij het sabbatsgebod aangewezen als het crisispunt dat leidt tot de sluiting van de menselijke genadetijd en de zeven laatste plagen, of, zoals Maleachi het noemt, „de grote en geduchte dag des HEEREN”. Elia vertegenwoordigt Gods volk dat de boodschap van de derde engel aan een stervende wereld verkondigt.

„Heden ten dage vestigen, in de geest en kracht van Elia en van Johannes de Doper, boodschappers die door God zijn aangesteld de aandacht van een onder het oordeel staande wereld op de plechtige gebeurtenissen die weldra zullen plaatsvinden in verband met de laatste uren van de genadetijd en de verschijning van Christus Jezus als Koning der koningen en Heere der heren.” Prophets and Kings, 715, 716.

Het begin van de Bijbel, dat tevens het begin van het Oude Testament is, duidt hetzelfde verhaal aan als het einde van beide Testamenten, maar elk begin en einde heeft zijn eigen waarheid om te benadrukken en bij te dragen aan de boodschap. In Genesis ligt de nadruk op de handelingen van God; in Maleachi ligt de nadruk op de boodschap die waarschuwt voor de komende crisis. Het einde van Openbaring duidt de Alfa en de Omega aan. In het eerste boek van het Nieuwe Testament lezen wij het volgende.

Het boek van het geslacht van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.

Abraham verwekte Izak; en Izak verwekte Jakob; en Jakob verwekte Juda en zijn broeders; en Juda verwekte Fares en Zara bij Thamar; en Fares verwekte Esrom; en Esrom verwekte Aram; en Aram verwekte Aminadab; en Aminadab verwekte Naässon; en Naässon verwekte Salmon; en Salmon verwekte Boaz bij Rachab; en Boaz verwekte Obed bij Ruth; en Obed verwekte Isaï; en Isaï verwekte David, de koning; en David, de koning, verwekte Salomo bij haar die de vrouw van Uria geweest was; en Salomo verwekte Roboam; en Roboam verwekte Abia; en Abia verwekte Asa; en Asa verwekte Josafat; en Josafat verwekte Joram; en Joram verwekte Ozias; en Ozias verwekte Joatham; en Joatham verwekte Achaz; en Achaz verwekte Hizkia; en Hizkia verwekte Manasse; en Manasse verwekte Amon; en Amon verwekte Josia; en Josia verwekte Jechonia en zijn broeders, omstreeks de tijd van de wegvoering naar Babylon. En na de wegvoering naar Babylon verwekte Jechonia Salathiël; en Salathiël verwekte Zorobabel; en Zorobabel verwekte Abiud; en Abiud verwekte Eljakim; en Eljakim verwekte Azor; en Azor verwekte Zadok; en Zadok verwekte Achim; en Achim verwekte Eliud; en Eliud verwekte Eleazar; en Eleazar verwekte Matthan; en Matthan verwekte Jakob; en Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt.

Al de geslachten dan van Abraham tot David zijn veertien geslachten; en van David tot aan de Babylonische ballingschap zijn veertien geslachten; en van de Babylonische ballingschap tot Christus zijn veertien geslachten.

De geboorte van Jezus Christus nu geschiedde aldus: Toen Maria, zijn moeder, met Jozef ondertrouwd was, bleek zij, eer zij samengekomen waren, zwanger te zijn uit de Heilige Geest. Jozef nu, haar man, daar hij een rechtvaardig man was en haar niet in het openbaar te schande wilde maken, was van zins haar in stilte te verstoten. Maar terwijl hij deze dingen overdacht, zie, een engel des Heeren verscheen hem in een droom en zeide: Jozef, gij zoon van David, vrees niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, is uit de Heilige Geest.

En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam JEZUS noemen; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen door de Heere gesproken is door de profeet, die zegt: Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en zij zullen Hem de naam Emmanuel geven; hetwelk, overgezet zijnde, is: God met ons. Jozef dan, uit de slaap ontwaakt zijnde, deed zoals de engel des Heeren hem bevolen had, en nam zijn vrouw tot zich; en bekende haar niet, totdat zij haar eerstgeboren Zoon geboord had; en hij noemde Zijn naam JEZUS. Mattheüs 1:1–25.

Het begin van het Nieuwe Testament stemt overeen met het begin en het einde van het Oude Testament en met het einde van het Nieuwe Testament, want het legt de nadruk op Gods scheppende kracht; want de kracht die Christus gebruikte om alle dingen in zes dagen te scheppen, is dezelfde kracht die Hij gebruikt om „zijn volk van hun zonden te verlossen.” Het woord Emmanuel betekent, zoals de passage aanhaalt uit de geschriften van Jesaja, „God met ons.” Hij woont in Zijn volk door Zijn goddelijkheid met onze menselijkheid te verenigen, en dit was juist de vereniging die Hij tot stand bracht toen Hij in Maria vlees werd.

“Niets minder dan volmaakte gehoorzaamheid kan voldoen aan de maatstaf van Gods eis. Hij heeft Zijn eisen niet onbepaald gelaten. Hij heeft niets geboden dat niet noodzakelijk is om de mens in harmonie met Hem te brengen. Wij moeten zondaars wijzen op Zijn karakterideaal en hen leiden tot Christus, door wiens genade alleen dit ideaal bereikt kan worden.

„De Heiland nam de zwakheden van de mensheid op Zich en leidde een zondeloos leven, opdat mensen niet zouden vrezen dat zij vanwege de zwakheid van de menselijke natuur niet zouden kunnen overwinnen. Christus kwam om ons ‘deelgenoten van de goddelijke natuur’ te maken, en Zijn leven verkondigt dat de mensheid, verbonden met de goddelijkheid, geen zonde bedrijft.” Ministry of Healing, 180.

Het begin van het Nieuwe Testament maakt duidelijk waar, wanneer en waarom Jezus onze menselijke natuur op Zich nam. Hij deed dit om aan te tonen dat menselijke kracht, verenigd met goddelijke kracht, niet zondigt. Zonde is de overtreding van de wet, waarvan Maleachi zegt dat wij haar moeten „gedenken”. Johannes deelt ons mee dat zij die de wet onderhouden, en dus zij die niet zondigen, door hemelse poorten kunnen binnengaan. Mattheüs maakt duidelijk dat een zondaar de zonde kan overwinnen, zoals ook Christus heeft overwonnen. Wanneer wij Christus in ons hebben, (de hoop der heerlijkheid) hebben wij de scheppende kracht die het heelal heeft voortgebracht in ons. Deze mogelijkheid werd geboden doordat Christus ervoor koos in de menselijke familie binnen te treden en voor de rest van de eeuwigheid niet alleen de Zoon van God, maar ook de Mensenzoon te worden.

Er wordt vanuit het boek Openbaring, vlak vóór het einde van de genadetijd voor de mensheid, een bijzondere boodschap van waarheid voor Gods volk ontsloten. Die bijzondere boodschap is tevens Maleachi’s „Elia-boodschap”, die vlak vóór de „grote en geduchte dag des HEEREN” wordt verkondigd.

Aan het begin van beide Testamenten en aan het einde van het Nieuwe Testament vinden wij specifieke eigenschappen van God aangeduid. In Genesis is Hij de Schepper, en aan het einde van Openbaring is Hij de Alfa en de Omega. Aan het begin van het Nieuwe Testament wordt Hij de Zoon des mensen. En aan het einde van het Oude Testament treffen wij het beginsel aan dat de boodschapper Elia gebruikt om de boodschap die hij zou verkondigen te volbrengen, namelijk het hart der vaders tot de kinderen te keren en omgekeerd.

Het profetische beginsel dat Elia toepast om zijn waarschuwingsboodschap te brengen, is precies hetzelfde als dat wat Johannes in de Openbaring bevolen werd te doen. Elia „zal het hart der vaders tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders”, en Johannes werd opgedragen de dingen op te schrijven die toen waren, en door dat te doen zou hij tegelijkertijd de dingen opschrijven die komen zouden. Johannes werd gebruikt om te illustreren hoe het beginsel van alfa en omega in het profetische Woord werkzaam is, en Elia zal zijn boodschap op hetzelfde beginsel gronden. Wanneer wij het begin van de Bijbel met het einde van de Bijbel vergelijken, vergelijken wij het Oude met het Nieuwe. Een vader is het begin van zijn kind en het kind is het einde van de vader. De honderd vierenveertigduizend vormen de laatste generatie van Abrahams kinderen, en de geschiedenis waarin God met Abraham een verbond aanging, is een type van de geschiedenis waarin God dat verbond met de honderd vierenveertigduizend vernieuwt.

Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zou zijn; opdat de belofte vast zou zijn voor al het zaad; niet alleen voor dat wat uit de wet is, maar ook voor dat wat uit het geloof van Abraham is; die de vader van ons allen is. Romeinen 4:16.

De boodschap van Elia vertegenwoordigt het beginsel van alfa en omega, want de vaders zijn alfa en de kinderen zijn omega. Elia's boodschap zou het hart van de vaders tot de kinderen keren. Christus identificeerde Johannes de Doper als Elia en Ellen White identificeerde William Miller als zowel Elia als Johannes de Doper. De boodschap van al deze representatieve mannen werd voorgesteld als het keren van het hart van de vaders tot de kinderen en omgekeerd. Dat werk vertegenwoordigt de uitwerking van de boodschap in het keren van de harten van mensen tot hun hemelse Vader, maar het betekent meer, want het is een symbool van het werk. In de Bijbelse profetie hebben symbolen meer dan één betekenis en moeten zij door de context worden vastgesteld.

“Waardoor werd Johannes de Doper groot? Hij sloot zijn verstand af voor de massa van overleveringen die door de leraren van het Joodse volk werden voorgehouden, en opende het voor de wijsheid die van boven komt. Reeds vóór zijn geboorte getuigde de Heilige Geest van Johannes: ‘Want hij zal groot zijn voor het aangezicht des Heeren, en wijn en sterken drank zal hij geenszins drinken; en hij zal met den Heiligen Geest vervuld worden.... En velen der kinderen Israëls zal hij bekeren tot den Heere, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in den geest en de kracht van Elia, om de harten der vaderen te bekeren tot de kinderen, en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om den Heere een toegerust volk te bereiden.’ Lukas 1:15–17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

De boodschap is zo bedoeld dat zij die ervoor kiezen te horen, hun hart tot de hemelse Vader zullen wenden; toch zal het voornaamste profetische beginsel dat gebruikt zal worden om de waarschuwingsboodschap over te brengen, zijn dat Christus de Alfa en de Omega is, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. De boodschap van Elia is gebaseerd op de voorstelling van Gods profetische Woord vanuit het perspectief dat Jezus Christus het Woord van God is, en dat de regels die de Bijbel beheersen tevens eigenschappen van Zijn karakter zijn.

„De wet van God is even heilig als God Zelf. Zij is een openbaring van Zijn wil, een afschrift van Zijn karakter, de uitdrukking van goddelijke liefde en wijsheid. De harmonie van de schepping hangt af van de volmaakte overeenstemming van alle wezens, van alles, bezielde en onbezielde, met de wet van de Schepper. God heeft wetten verordend voor de besturing, niet alleen van levende wezens, maar van alle werkingen der natuur. Alles staat onder vaste wetten, die niet veronachtzaamd kunnen worden. Maar terwijl alles in de natuur door natuurwetten wordt geregeerd, is de mens alleen, van al wat de aarde bewoont, onderworpen aan de zedelijke wet. Aan de mens, het bekronende werk van de schepping, heeft God het vermogen gegeven om Zijn eisen te verstaan, de rechtvaardigheid en weldadigheid van Zijn wet te begrijpen, en haar heilige aanspraken op hem; en van de mens wordt onwankelbare gehoorzaamheid geëist.” Patriarchs and Prophets, 53.

Alles (en daartoe zou ook de Bijbel behoren, want de Bijbel is iets, en als hij iets is, dan maakt hij deel uit van alles) staat onder vaste wetten. De Bijbel heeft vaste wetten of regels die zijn juiste

uitlegging beheersen. Een van die regels is dat de Bijbel het einde van een zaak met het begin van een zaak identificeert. Jezus is het Woord van God, en Hij is de Eerste en de Laatste, en het is een „vaste wet” en een eigenschap van Zijn karakter.

Wij hebben deze inleiding over Elia gebruikt om aan te tonen dat het begin en het einde van zowel het Oude als het Nieuwe Testament met elkaar overeenstemmen. Het einde van de Bijbel, dat tevens het einde van het boek Openbaring is, stemt ook overeen met het begin van Openbaring. Vijf getuigen van dezelfde waarheden, gegrond op het beginsel dat een eigenschap van Gods karakter is, namelijk dat Gods Woord altijd het einde van een zaak illustreert door middel van het begin van die zaak. Deze werkelijkheid maakt deel uit van wat het betekent dat Jezus Christus de Alfa en de Omega is.

„Aan de apostel Johannes op het eiland Patmos werden taferelen van diepe en aangrijpende betekenis geopend betreffende de ervaring van de kerk. Onderwerpen van intense belangstelling en van uitgestrekt belang werden hem voorgesteld in beelden en symbolen, opdat het volk van God inzicht zou verkrijgen aangaande de gevaren en strijdtoneelen die hun te wachten stonden. De geschiedenis van de christelijke wereld tot aan het einde der tijden werd aan Johannes geopenbaard. Met grote duidelijkheid zag hij de positie, de gevaren, de strijd en de uiteindelijke verlossing van het volk van God. Hij tekent de laatste boodschap op, die de oogst der aarde tot rijpheid moet brengen, hetzij als schoven voor de hemelse schuur, hetzij als bundels voor de vuren van de laatste dag.

“In een visioen aanschouwde Johannes de beproevingen die Gods volk ter wille van de waarheid zou moeten doorstaan. Hij zag hun onwankelbare standvastigheid in het gehoorzamen van de geboden van God, in het aangezicht van de onderdrukkende machten die hen tot ongehoorzaamheid trachtten te dwingen, en hij zag hun uiteindelijke overwinning op het beest en zijn beeld.

“Onder de symbolen van een grote rode draak, een panterachtig beest en een beest met lamachtige horens werden aan Johannes de aardse regeringen voorgesteld die zich in het bijzonder zouden toeleggen op het met voeten treden van Gods wet en het vervolgen van Zijn volk. De strijd wordt voortgezet tot aan het einde van de tijd. Het volk van God, gesymboliseerd door een heilige vrouw en haar kinderen, werd voorgesteld als verreweg in de minderheid. In de laatste dagen bestond slechts nog een overblijfsel. Over hen spreekt Johannes als degenen ‘die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben.’”

“Door het heidendom en vervolgens door het pausdom oefende Satan gedurende vele eeuwen zijn macht uit in een poging Gods getrouwe getuigen van de aarde uit te wissen. Heidenen en papisten werden bezielde door dezelfde geest van de draak. Zij verschilden slechts hierin, dat het pausdom, onder het voorwendsel God te dienen, de gevaarlijkere en wredere vijand was. Door middel van het rooms-katholicisme voerde Satan de wereld in gevangenschap. De belijdende kerk van God werd meegesleurd in de rangen van deze misleiding, en meer dan duizend jaar lang leed het volk van God onder de toorn van de draak. En toen het pausdom, beroofd van zijn kracht, gedwongen werd van vervolging af te zien, aanschouwde Johannes

een nieuwe macht opkomen om de stem van de draak te doen weerklinken en hetzelfde wrede en godslasterlijke werk voort te zetten. Deze macht, de laatste die oorlog zal voeren tegen de kerk en de wet van God, werd gesymboliseerd door een beest met lamachtige horens. De beesten die eraan voorafgingen, waren uit de zee opgekomen, maar dit kwam op uit de aarde, waarmee de vreedzame opkomst wordt voorgesteld van de natie die daardoor wordt gesymboliseerd. De ‘twee horens als van een lam’ stellen op treffende wijze het karakter van de regering van de Verenigde Staten voor, zoals dat tot uitdrukking komt in haar twee grondbeginselen, republicanisme en protestantisme. Deze beginselen zijn het geheim van onze macht en voorspoed als natie. Zij die het eerst een toevluchtsoord vonden aan de kusten van Amerika, verheugden zich dat zij een land hadden bereikt dat vrij was van de aanmatigende aanspraken van het pausdom en van de tirannie van het koninklijk gezag. Zij besloten een regering te vestigen op de brede grondslag van burgerlijke en godsdienstige vrijheid.

„Maar de strenge lijnvoering van het profetische penseel onthult een verandering in dit vredige tafereel. Het beest met lamachtige horens spreekt met de stem van een draak en ‘oefent al de macht van het eerste beest vóór hem uit’. De profetie verklaart dat het tot hen die op de aarde wonen, zal zeggen dat zij een beeld voor het beest moeten maken, en dat ‘het maakt dat allen, kleinen en groten, rijken en armen, vrijen en slaven, een merkteken ontvangen aan hun rechterhand of aan hun voorhoofd; en dat niemand kan kopen of verkopen dan wie het merkteken heeft, of de naam van het beest, of het getal van zijn naam.’ Zo treedt het protestantisme in de voetsporen van het pausdom.

“In deze tijd wordt de derde engel gezien, vliegende in het midden des hemels, terwijl hij verkondigt: ‘Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken ontvangt aan zijn voorhoofd of aan zijn hand, die zal ook drinken van de wijn van de toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in de drinkbeker van Zijn gramschap.’ ‘Hier zijn zij die de geboden Gods en het geloof van Jezus bewaren.’ In scherp contrast met de wereld staat het kleine gezelschap dat niet van zijn trouw aan God zal afwijken. Dezen zijn het van wie Jesaja spreekt als herstellenden de bres die in de wet Gods geslagen was, zij die de aloude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vele geslachten weder oprichten.”

„De plechtigste waarschuwing en de ontzagwekkendste bedreiging die ooit tot stervelingen zijn gericht, is die welke vervat is in de boodschap van de derde engel. De zonde die de toorn van God, onvermengd met barmhartigheid, doet neerdalen, moet van de gruwelijkste aard zijn. Moet de wereld in duisternis worden gelaten aangaande de aard van deze zonde? — Zeer zeker niet. God handelt zo niet met Zijn schepselen. Zijn toorn wordt nooit voltrokken over zonden van onwetendheid. Voordat Zijn oordelen over de aarde worden gebracht, moet het licht met betrekking tot deze zonde aan de wereld worden voorgehouden, opdat de mens moge weten waarom deze oordelen worden voltrokken, en gelegenheid hebbe daaraan te ontkomen.

“De boodschap die deze waarschuwing bevat, is de laatste die verkondigd zal worden vóór de openbaring van de Zoon des mensen. De tekenen die Hij Zelf heeft gegeven, verklaren dat Zijn komst nabij is. Reeds bijna veertig jaar weerklinkt de boodschap van de derde engel. In de uitkomst van de grote strijd worden twee partijen openbaar: zij die ‘het beest en zijn beeld aanbidden’ en zijn merkteken ontvangen, en zij die ‘het zegel van de levende God’ ontvangen,

die de naam van de Vader op hun voorhoofd geschreven hebben. Dit is geen zichtbaar teken. De tijd is gekomen dat allen die belang stellen in de zaligheid van hun ziel, ernstig en plechtig dienen te onderzoeken: Wat is het zegel van God? en wat is het merkteken van het beest? Hoe kunnen wij vermijden het te ontvangen?"

„Het zegel van God, het teken of kenteken van Zijn gezag, wordt gevonden in het vierde gebod. Dit is het enige voorschrift van de Decaloog dat op God wijst als de Schepper van de hemel en de aarde, en de ware God duidelijk onderscheidt van alle valse goden. Door de gehele Schrift heen wordt het feit van Gods scheppende macht aangevoerd als bewijs dat Hij verheven is boven alle heidense godheden.”

„De sabbat die door het vierde gebod wordt voorgeschreven, werd ingesteld ter gedachtenis van het scheppingswerk, om aldus de gedachten van de mensen voortdurend gericht te houden op de ware en levende God. Indien de sabbat altijd was onderhouden, zou er nooit een afgodendienaar, een atheïst of een ongelovige zijn geweest. De heilige viering van Gods heilige dag zou de gedachten van de mensen tot hun Schepper hebben geleid. De dingen van de natuur zouden Hem hun in herinnering hebben gebracht en zouden getuigenis hebben afgelegd van Zijn macht en Zijn liefde. De sabbat van het vierde gebod is het zegel van de levende God. Hij wijst op God als de Schepper en is het teken van Zijn rechtmatige gezag over de wezens die Hij heeft gemaakt.

“Wat is dan het merkteken van het beest, indien het niet de onechte sabbat is die de wereld in de plaats van de ware heeft aangenomen?"

„De profetische verklaring dat het pausdom zich zou verheffen boven al wat God genoemd wordt of als God vereerd wordt, is op treffende wijze vervuld in de verandering van de sabbat van de zevende naar de eerste dag van de week. Overal waar de pauselijke sabbat geëerd wordt boven de sabbat van God, daar wordt de mens der zonde verheven boven de Schepper van hemel en aarde.

„Zij die beweren dat Christus de sabbat heeft veranderd, spreken Zijn eigen woorden rechtstreeks tegen. In Zijn Bergrede verklaarde Hij: ‘Meent niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen; Ik ben niet gekomen om af te schaffen, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de wet voorbijgaan, totdat alles zal zijn geschied. Wie dan één van deze geringste geboden opheft en de mensen zó leert, zal de geringste genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar wie ze doet en leert, die zal groot genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen.’”

„Rooms-katholieken erkennen dat de verandering van de sabbat door hun kerk is aangebracht, en zij voeren juist deze verandering aan als bewijs van het hoogste gezag van deze kerk. Zij verklaren dat protestanten, door de eerste dag van de week als sabbat te onderhouden, haar macht erkennen om in goddelijke zaken wetgeving vast te stellen. De Rooms-Katholieke Kerk heeft haar aanspraak op onfeilbaarheid niet prijsgegeven, en wanneer de wereld en de protestantse kerken de onechte sabbat van haar maaxsel aanvaarden, erkennen zij daarmee feitelijk haar aanspraak. Zij mogen zich ter verdediging van deze verandering beroepen op het

gezag van de apostelen en de kerkvaders, maar de drogreden van hun redenering is gemakkelijk te doorzien. De papist is scherpzinnig genoeg om te zien dat protestanten zichzelf bedriegen en willens en wetens hun ogen sluiten voor de feiten in deze zaak. Naarmate de zondagsinstelling meer ingang vindt, verheugt hij zich, in de zekerheid dat zij uiteindelijk de gehele protestantse wereld onder de banier van Rome zal brengen.” Signs of the Times, 1 november 1899.